

[Ingerlise Koefoed]

mærksom på, at der her ikke er tale om noget nyt, men om at bevare en eksisterende praksis.

Jeg kunne godt tænke mig, at enten ministeren eller hr. Larsen-Ledet eller nogle af de andre, der går ind for denne ændring, kunne forklare mig, hvad grunden er. Det har fungeret udmærket. Vi har ikke hørt nogen klager over det, og vi har heller ikke hørt, at ministeren eller andre synes, at det er gået dårligt. Hvorfor i alverden vil man fjerne en demokratisk procedure til fordel for en mindre demokratisk, når der sådan set er erfaringer for, at den demokratiske kan fungere?

Tinning (VS):

Det er en forpjusket omgang, vi efterhånden står med på dette område. Det drejer sig om etablering af en ny uddannelse, som vi stort set ikke kender indholdet af, for det har der ikke været tid til at lave endnu, og studieplaner og den slags kommer på et senere tidspunkt og i hvert fald på et tidspunkt, hvor vi har været nødt til at sige: nu sætter vi i gang – uden egentlig at vide, hvad det er, der sættes i gang. Det eneste, vi har at læne os op ad, er ministerens forhåbninger om, at det her bliver nok en meget god uddannelse, og det er ikke just betryggende.

Med hensyn til ændringsforslagene er det forpjuskede også det mest iøjnefaldende. Der, hvor man har kunnet samle et markant flertal, er på et område, hvor det ikke koster en krone at foretage sig noget som helst, nemlig at beskytte bibliotekartitlen. Det synes vi er ganske udmærket at gøre, men det er meget sigende, at det er det eneste, der har kunnet opnå flertal for.

Ellers har SF og socialdemokratiet forsøgt at strække sig meget vidt, forsøgt at være rimelig realpolitiske og f.eks. vedrørende vikarspørgsmålet, mener vi, skåret kravet så meget ned, som det overhovedet kunne forsvares, hvis der stadig skulle være tale om et krav. Vi støtter naturligvis også det ændringsforslag. Det er igen meget sigende, at hvor imødekommende man end har vist sig, når man åbenbart aldrig i denne sag længere med det radikale venstre end en stor pose forståelse, og det kan vi som bekendt heller ikke bruge til noget som helst.

De øvrige ændringsforslag, der drejer sig dels om at lade være med at forringe de de-

mokratiske ordninger inden for området, dels om at indsætte en revisionsbestemmelse, kan vi også støtte.

Jeg er ked af de bemærkninger, der har været om vores eget ændringsforslag fra SF og fra det radikale venstre, ikke fordi jeg er ked af, at vi ikke kan få støtte, men fordi det var så svært at forstå, hvad det egentlig var, man sagde.

Hr. Qvist Jørgensen sagde, at intentionerne kunne man fra socialdemokratiets side være meget enig i, men formuleringerne kunne man ikke rigtig lide, så derfor stemte man imod.

Fru Ingerlise Koefoed syntes, at det var rart, der stod et eller andet om videregående studier for bibliotekarer og andre, der er fagligt ligestillede med disse. Ja, det er muligvis meget rart, at der står et eller andet, men jeg vil godt sige: vores forslag er selvfølgelig ikke stillet, fordi vi ikke vil have for meget videreuddannelse, fordi vi ikke vil have for meget efteruddannelse og sådan noget. Vi synes, det er udmærket, at der også gives mulighed for videreuddannelse på dette område. Det eneste, vi har gjort, er at sige: skulle vi ikke, inden vi blankt accepterer enhver form for videreuddannelse, bede om at få at vide, hvad det egentlig er, det drejer sig om?

Jeg synes selvfølgelig, det er et udmærket krav, som fru Ingerlise Koefoed antydede, at vi beder kulturministeren sige til, når kulturministeren laver noget ovre i sit ministerium, men det hører trods alt til rimelig god opførsel eller administrationspraksis at underrette udvalget om væsentlige skridt, der tages inden for områder, hvor udvalget har været interesseret, så det er der sådan set ikke noget nyt i. Vi skal vel under alle omstændigheder have det at vide, når kulturministeren forbereder og igangsætter f.eks. et 2-årigt videregående studium.

Det, jeg var ude efter, var blot at få sikret, at vi, inden vi giver en fuldstændig blank, fuldstændig ubeskrevet, fuldstændig ukontrollerbar bemyndigelse til ministeren, får bare en lille smule at vide om, hvad det er, ministeren har tænkt sig. Vi har forsøgt ved spørgsmål under førstebehandlingen, ved spørgsmål i udvalget, på alle tænkelige måder at få noget at vide om, hvad det er, ministeren tænker sig. Enten ved ministeren det ikke, eller også mener ministeren, at der er andre ting, det er vigtigere at fortælle udval-